

SAU MỘT CHUYẾN ĐI

Lê Thanh Hương Quỳnh

“Chị My, chị nhanh lên đi. Sắp muộn rồi đấy.”

Tiếng thằng Mạnh vang lên từ dưới chân cầu thang khiến cái My không khỏi nhăn hết cả mặt mũi, nhưng rồi nó cũng mặc kệ, quay người vào trong gương và tiếp tục tô điểm cho khuôn mặt xinh xắn của nó. Cái My là một đứa điệu đà và thích chăm chút cho bản thân, thế nên đây chính là việc mà nó làm mỗi sáng trước khi đi học. Dẫu cho việc này có hơi tốn thời gian nhưng nó chẳng nề hà gì cả, nó muốn mình thật lộng lẫy mỗi khi ra ngoài.

“Chị My, chị có nhanh lên không? Bố cáo rồi này, em chẳng muốn nghe mắng thay chị đâu. Hơn nữa đằng nào cũng đeo khẩu trang, có ai thấy được đâu mà chị cứ ngồi lâu la.”

“Nhiều chuyện quá, xuống ngay đây.”

Nó nhanh chóng khoác chiếc cặp lên vai, lon ton chạy xuống. Thằng Mạnh vẫn đứng ngay chân cầu thang, trông không có gì khác thường nhưng cái My nhanh chóng nhận ra sự giận dữ ẩn hiện đâu đó trên khuôn mặt của cậu em trai. Nó vội vã cười cầu hòa rồi ngồi thụp xuống xỏ giày.

“Thôi xin lỗi mà, chiều đền cho bịch bánh.”

“Không thèm.”

Nói rồi thằng Mạnh bỏ ra ngoài trước, để lại cái My đang bĩu môi một cái rở dài. Nó xỏ giày xong, đeo khẩu trang cẩn thận, lật đặt khóa cửa rồi chạy đến chỗ bố. Nhìn bộ dạng vội vàng của nó, bố cứ nhăn mặt lại, trông khó đăm đăm khiến nó hoảng hết cả lên. Cái My trèo lên xe, bố khởi động máy và cả ba người bắt đầu một ngày làm việc bình thường.

Trường của cái My cách nhà nó tương đối xa, suýt chút nữa là nó muộn giờ, lúc nó đến thì tiếng trống đầu đã vang lên được năm phút, trên sân trường cũng chẳng còn học sinh nào nữa. Lớp cái My ở tầng trệt nên nó vẫn kịp vào lớp trước khi tiết học bắt đầu. Vừa đến lớp, nó lao ngay đến chỗ nhóm bạn thân đang ngồi nói chuyện ở cuối dãy bàn. Nhóm bạn nhìn khuôn mặt hớt hải của nó liền nở nụ cười chọc ghẹo.

“Lại xem muộn nữa chứ gì?”

Cái Linh, tổ trưởng, cũng là đứa bạn thân nhất của cái My mở lời đầu tiên. Nó chặc lưỡi, điệu bộ muốn phản bác lại lời của cái Linh nhưng rồi nó nhanh chóng cười xuề xòa và ngồi xuống. Nghe ngóng một chút, cái My biết được là nhóm bạn đang bàn về một chuyến đi chơi vào cuối tuần này, ở một quán nước mới trở nên nổi tiếng gần đây.

“Nghe nói quán nước đó có nhiều thứ thú vị lắm, tụi mình cùng đi thử cho biết.”

Trông cái Linh có vẻ hào hứng lắm, mắt của nó sáng rỡ, ngay lập tức đưa ra lời đề nghị. Nhưng vì giáo viên đã vào lớp và tiết học sắp bắt đầu nên cả nhóm hẹn giờ ra chơi sẽ quyết định. Trong giờ học, cái My có nghĩ vẩn vơ về chuyến đi chơi này. Bố mẹ nó không thường cho phép nó ra ngoài lắm, nhất là khi dịch bệnh COVID-19 đang diễn biến phức tạp, dấu cho mọi hoạt động vẫn chưa đến mức bị hạn chế hoàn toàn. Cái My biết là vậy nhưng đây là năm cuối cấp của nó, trước khi bước vào kì thi quan trọng, nó muốn có một kỉ niệm đẹp với nhóm bạn đã đồng hành cùng nó suốt mấy năm qua.

Hai tiết học trôi qua, tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi vang lên, nhóm bạn nhanh chóng gom lại chỗ bàn của cái My. Tụi nó tiếp tục câu chuyện còn dang dở ban nãy, hầu hết đứa nào cũng thích được đến thử quán nước nhưng vẫn còn e ngại ý kiến của bố mẹ, cũng có một phần nào đó sợ sệt về dịch bệnh hiện nay. Cái Linh thở dài một cái, nhỏ gõ tay xuống mặt bàn rồi cổ vũ tinh thần mấy đứa bạn thân.

“Không sao đâu, mấy đứa mình cẩn thận là được mà. Vả lại chắc gì đã dính. Mấy cậu cứ về xin phép bố mẹ đi, được thì thứ bảy mình đi nhé.”

Và mọi chuyện đã được quyết định như vậy. Cái My thích, tò mò và muốn được đi, thế nên nó đã tự nhủ rằng phải thuyết phục bố mẹ cho phép cho bằng được. Trên đường về, nó đã tính sẽ hỏi thử bố nhưng rồi lại quyết định sẽ xin phép vào bữa cơm tối, khi cả nhà đã quây quần đông đủ trên bàn ăn.

Về đến nhà, nó xếp giày lên kệ, cởi khẩu trang và rửa tay thật cẩn thận trước khi tiến vào phòng khách. Cái My cất tiếng chào ông nội khi ông vẫn đang chăm chú lắng nghe bản tin thời sự trên ti vi, nó cũng nghe được loáng thoáng rằng người ta đang nói về những vấn đề liên quan đến tình hình dịch bệnh. Sau đó, nó cất cặp lên phòng, nhanh chân bước vào bếp phụ mẹ chuẩn bị bữa tối.

Cái My cùng mẹ trao đổi về một ngày vừa qua của cả hai, nó kể cho mẹ nhiều thứ, bao gồm cả quán nước mà nó cùng nhóm bạn thân đã bàn. Mẹ nó gật gù, vui vẻ nhận xét vài câu, cuộc trò chuyện kéo dài tới khi mọi thứ đều đã hoàn thành. Mẹ kêu cái My lên lầu tắm rửa cho sạch sẽ, sau đó gọi thằng Mạnh rồi cả hai cùng xuống ăn cơm. Lúc nó bước xuống thì đã thấy mẹ sắp xong mọi thứ ra bàn nên nó vòng ra phòng khách, mời ông và bố vào dùng bữa tối.

Bữa cơm diễn ra vui vẻ, mang bầu không khí đầm ấm, cái My ngồi suy ngẫm một chút, nó cũng không chắc mình xin phép bây giờ liệu có được không vì nó không biết phải mở lời thế nào. Nó cứ ngồi mãi như thế cho đến khi nghe thằng Mạnh nhắc đến quán nước, nói rằng các bạn trong lớp cứ nói mãi về quán nước đó. Cái My hít một hơi thật dài rồi mở lời hỏi bố mẹ.

“Bố mẹ, cái quán nước thằng Mạnh vừa nhắc ấy, con muốn xin phép bố mẹ cho con cùng các bạn đến đó vào thứ bảy này.”

Bố mẹ dường như khựng lại trong một khoảnh khắc, mẹ nó không có biểu hiện gì lắm nhưng khuôn mặt bố nó đã nhăn lại một chút, bầu không khí bỗng nhiên như ngưng lại. Cái My chần chừ, dự định hỏi lại thêm một lần nữa thì nghe tiếng mẹ đáp.

“Đang dịch lắm nên thôi, ở nhà đi con.”

“Bố mẹ cho con đi đi mà, dù gì cũng là năm cuối cấp, con muốn đi cùng các bạn trước khi bước vào kì thi. Con hứa sẽ cẩn thận mà.”

Nó gương đôi mắt long lanh nhìn bố, mẹ rồi đến cả ông. Nó bày ra dáng vẻ vô cùng thành khẩn, mong muốn bố mẹ sẽ cho phép đi cùng nhóm bạn lần này. Ông nội cái My cười khẽ, nói giúp nó mấy câu, ra hiệu cho bố mẹ nó cứ chấp thuận mong muốn này của nó. Dẫu sao cũng là năm cuối của cháu gái ông.

“Được rồi. Vậy đi cho cẩn thận, phải biết bảo vệ sức khỏe bản thân, có biết chưa?”

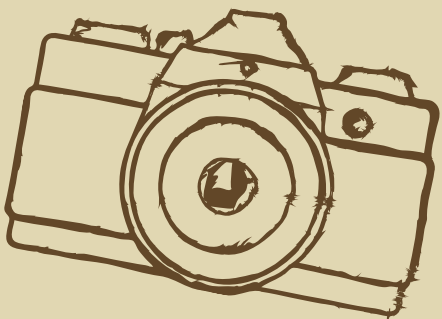
Bố nó lên tiếng chấp thuận, đồng thời dặn dò nó phải hết sức chú ý. Cái My gật đầu vâng vâng dạ dạ, trong lòng như nở hoa, vui sướng như trẩy hội. Ăn tối xong, nó vội vàng gửi tin nhắn cho nhóm bạn, bày tỏ niềm vui và sự háo hức dành cho chuyến đi ngày thứ bảy. Sau đó, nó vừa ngâm nga một điệu nhạc vừa lựa chọn trang phục, nó thử tất cả những món đồ mới chưa từng được sử dụng qua, hạnh phúc phối được một bộ đồ ưng ý.

Ngày thứ bảy cũng nhanh chóng đến, cái My chuẩn bị mọi thứ xong xuôi tương đối sớm, nó điểm xuyến cho bản thân, cẩn thận kiểm tra những vật dụng cần thiết, đeo khẩu trang, còn mẹ nó thì thận trọng dặn dò, đưa cho nó một chai nước rửa tay và kiểm tra thêm một lượt nữa cho nó. Cả nhóm đến quán nước vào tầm khoảng chín giờ sáng, đúng như sự nổi tiếng của quán, ở đây có nhiều điều thú vị và hoành tráng khiến cho đôi mắt của cái My cùng các bạn đồng loạt sáng rỡ.

Quán có hơi đông người nên không gian có chút bí bách. Cái Linh nhìn quanh một hồi rồi thủ thỉ với cả nhóm, nhỏ hỏi ý là có nên bỏ khẩu trang ra không vì hầm và nóng, với lại khi uống nước, ăn bánh cũng bất tiện. Cái My liếc mắt lo lắng, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ liên lụy nhiều người, đặc biệt là người thân của tụi nó.

“Làm vậy lỡ có gì xảy ra thì không được đâu.”

Cái Linh phẩy tay, nhỏ kéo cả nhóm đến một góc khuất, ít người hơn rồi động viên tất cả các bạn. Nhỏ cho rằng đã ở góc khuất như vậy rồi, hạn chế tiếp xúc nhiều người thì gỡ khẩu trang một chút cũng không sao cả. Cái My lung lay, nó ngần ngại một hồi mà vẫn chần chừ. Nó sợ xảy ra chuyện chứ, làm sao mà không sợ cho được, nó có làm sao đi nữa cũng không quan trọng mấy nhưng nó còn bố mẹ, nó còn ông nội.

“Thôi nào, chúng ta đã ở một góc rất khuất rồi, thậm chí còn chẳng có mấy ai đi qua đây mà. Hơn nữa, đi chơi thì phải chụp một vài tấm hình đúng không? Gỡ khẩu trang ra chụp trông sẽ xinh hơn.”

Cái Linh vỗ vai trấn an nó, nó đưa mắt nhìn xung quanh, quả thật không có mấy ai qua chỗ bàn của cả nhóm vì góc này khuất và không được đẹp. Rồi bỗng nhiên cái My lại nghĩ lại, nó thích mình lộng lẫy mỗi khi ra ngoài, nó tự hào vì điều đó và nếu có thể chụp một vài tấm hình thật xinh thì có lẽ là không sao thật. Nó tự nhủ chỉ một chút thôi, sau khi chụp xong, nó sẽ đeo lại khẩu trang ngay.

Cả nhóm quyết định gỡ khẩu trang xuống, ngồi sát lại một bên và nhờ một nhân viên phục vụ chụp giúp một vài tấm ảnh. Sau đó, cả nhóm quyết định gọi đồ uống với người nhân viên phục vụ này. Chị nhân viên vô cùng niềm nở và thân thiện, hai bên trao đổi vô cùng thoải mái. Tuy nhiên, dường như cuộc trò chuyện vui vẻ đã khiến nhóm bạn thân cùng cái My quên mất việc phải mang khẩu trang. Cả nhóm trò chuyện cùng chị nhân viên một lúc, hỏi chị kéo khẩu trang xuống và cùng chụp một tấm ảnh. Trước khi chị rời đi, hai bên vẫn còn trao đổi thêm một lúc nữa.

Tất cả cùng tận hưởng nhiều niềm vui ngày hôm đó và đây là một chuyến đi đáng nhớ đối với cái My. Nó đã thực sự rất hạnh phúc, đến nỗi sau khi về nhà, nó vẫn luôn miệng kể chuyện cho bố mẹ, ông nội và cả thằng Mạnh. Mọi chuyện vẫn tốt đẹp cho đến khi cái My nhận ra sự khác thường của bản thân. Sau khoảng một tuần, cái My cảm nhận được sự đau rát trong cổ họng, nó ho nhiều, đầu nó đau như búa bổ và luôn trong tình trạng muốn sốt. Nó đã từng được biết về các triệu chứng của COVID-19 nên nó bắt đầu lo lắng, nhưng rồi nó cố trấn an bản thân, nó có thể chỉ bị cảm lạnh mà thôi. Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc nó không thể cảm nhận được bất kì mùi vị nào từ các món ăn của mẹ thì nó rơi vào cơn hoảng sợ thực sự. Cả người nó run rẩy, nước mắt của nó muốn trào ra, nó vội vàng cắt ngang câu chuyện của cả nhà trên bàn cơm và trình bày

thật kĩ càng về vấn đề nó đang cảm thấy. Phản ứng của bố mẹ khiến nó càng thêm sợ, đây dường như là lần đầu tiên cái My nhìn thấy khuôn mặt của bố trở nên lo lắng đến vậy. Suốt cả đêm đó, bố mẹ nó cùng nhau bàn việc với ông nội.

Sau đó, cả nhà của cái My phải di chuyển đến khu vực cách ly. Vì nó mà cả nhà đã phải chịu liên lụy khiến cái My cảm thấy có lỗi vô cùng nhưng nó cũng nào có biết làm gì hơn ngoài việc mong cho nhà nó đều khỏe mạnh. Nó cứ day dứt mãi, bất cứ lúc nào có cơ hội, nó đều nói xin lỗi với bố mẹ, với thằng Mạnh và đặc biệt là với ông nội. Sau một chuyến đi, nó đã đem một rắc rối nguy hiểm về với gia đình, đặt mọi người vào tình thế hoang mang, lo lắng.

Trong khoảng thời gian đầu cách ly, ngoài bản thân mệt mỏi vì bệnh, cái My vẫn có thể để ý rằng ông nội nó bắt đầu có triệu chứng và trông ông có khi còn mệt hơn cả nó. Mới đầu, nó nhận định rằng có lẽ ông cũng giống nó thôi, cũng chỉ là những triệu chứng bình thường rồi ông sẽ sớm khỏe lại. Nhưng theo thời gian, bệnh tình của ông trở nên ngày càng nặng hơn, ông thở nặng nhọc, cổ họng đau đến nỗi khó có thể cất tiếng.

“Ông có bệnh nền nên cũng hơi lo đấy.”

Cái My nghe giọng bố khàn khàn, đôi mắt bố lộ rõ sự lo lắng, mệt mỏi xen lẫn với đau đớn khi nhìn thấy ông đang

cố gắng chống chọi với căn bệnh. Tình hình thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn khi ông phải thở bằng máy, các bác sĩ đến bên giường của ông nhiều hơn bất cứ giường nào khác. Tới thời điểm này, hơn cả bản thân mình, cái My dồn toàn bộ sự chú ý của nó lên sức khỏe của ông, nó cảm thấy tội lỗi kinh khủng, trái tim nó quặn thắt, đau đớn đến tận xương tủy. Trong khi nó đang dần hồi phục thì ông lại đang dần bị hủy hoại.

Mỗi ngày cái My đều túc trực bên giường của ông, ông cứ đưa mắt nhìn nó, khẩu hình của ông cho thấy ông muốn gọi tên nó, muốn nói với nó nhưng lại không thể cất lời. Ông cầm lấy tay nó, cứ từ từ vuốt lấy rồi giữ thật chặt, cứ như ông muốn an ủi nó vậy. Những lúc như thế, nước mắt cái My cứ chực trào chảy ra, nó luôn miệng nói xin lỗi ông, mong ông sớm khỏe lại.

“Chúng tôi cũng không thể chắc chắn, mong gia đình chuẩn bị tinh thần.”

Thế giới của cái My như sụp đổ sau câu dặn dò của bác sĩ, nó không dám tin vào tai mình, nó ngồi thụp xuống, cõi lòng trải qua một đợt tê tái. Nó giương đôi mắt đã phủ đầy nước lên nhìn bố mẹ, khuôn mặt của bố mẹ nó thất thần rồi cả hai người cùng bật khóc, nó cảm nhận được tất cả rằng cả bố, mẹ, nó và thằng Mạnh đang đau đớn đến nhường nào. Cái My òa khóc, ôm lấy gia đình của nó, nó tự trách mình không cẩn

thận, nó tự trách mình đã đi đến quán nước ngày hôm đó, nó tự trách mình đã khiến ông nên nông nổi này.

Vào thời khắc ông hấp hối, cả nhà cái My đứng bên cạnh theo dõi. Bố nó đau lòng đến mức bật khóc nức nở như một đứa trẻ, còn nó run rẩy bám lấy tay bố, cố gắng nhìn ông gần hơn một chút nữa. Ông mệt lắm rồi, ông chỉ liếc mắt nhìn từng khuôn mặt một như khắc ghi một lần cuối cùng những yêu thương của ông. Ông hướng mắt đến chỗ cái My, ông nở nụ cười méo mó một cách khó khăn với nó, nụ cười đó làm nó khóc thật lớn, chưa bao giờ nó cảm nhận mình là đứa tồi tệ đến vậy như khoảnh khắc này. Mắt ông từ từ nhắm nghiền, ông ra đi trong sự đau đớn, mệt mỏi của căn bệnh do chính nó mang đến. Cả nhà nó cùng khóc, khóc lớn đến nỗi cả khu vực cách ly như mang trên mình một khúc ca thê lương.

Tang lễ của ông diễn ra sau khi cả nhà cái My đã không còn vấn đề gì đáng lo về sức khỏe. Không khí ảm đạm vô cùng, cái My suy sụp, cả ngày nó chỉ thất thần ngồi nhìn hũ tro cốt của ông, suy nghĩ mông lung về những điều gì đó. Bố nó ban ngày cố bình tĩnh để lo chu đáo tang lễ nhưng đến đêm, bố lại ngồi trước hũ tro, bật khóc tâm sự nhiều điều với ông. Hình ảnh bố yếu lòng như vậy khiến cái My đau lòng như cắt. Mặt nó lúc nào cũng lem nhem, mắt nó sưng húp vì khóc quá

nhiều, lần đầu tiên cái My chẳng buồn nghĩ đến việc chăm chút cho bản thân nó nữa.

Thời điểm ông mất rất gần với Tết nhưng cái My lẫn cả nhà nó không còn tâm trạng nào để sắm sửa, vui vẻ chuẩn bị chào đón năm mới. Mẹ nó vẫn làm một số thứ như mọi năm, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, chỉ là không được hoành tráng, cũng không cầu kì. Mọi thứ xong sớm thế nên cái My dành khoảng thời gian rảnh rỗi của nó ngồi trước hiên nhà rồi nghĩ lại về những thứ đã qua. Nó không thể nguôi ngoai nỗi đau mất ông, không thể nguôi ngoai sự day dứt cứ tràn đầy trong lòng. Nó làm gì cũng nhớ đến ông, cảm giác gần như không khí trĩu nặng, ngập tràn nỗi đau này đều là do nó.

“Dẫu sao chuyện cũng đã rồi, bỏ đi. Nó cũng không phải lỗi ở con, chúng ta vẫn phải sống thôi.”

Cái My biết bố nói thế nhưng chính bố cũng không thể vơi bớt nỗi buồn, giọng bố nó vẫn thể hiện sự mất mát, mất bố nó vẫn đỏ hoe. Thế nên dù cho bố đã an ủi, nó cũng chẳng thể vui hơn được. Tết vốn đã ảm đạm vì dịch, lại vì nỗi đau này mà trở nên u ám, nặng nề hơn. Cái My chắc chắn rằng nó sẽ ôm lấy nỗi hối hận này cả đời, tâm trí nó sẽ khắc sâu thời điểm này, khiến nó nhớ mãi đến lúc được đoàn tụ với ông.

Nó kéo cái ghế ra trước cửa, nhìn ngắm những con đường đã không còn đông đúc, có lẽ giờ này ai cũng về nhà cả rồi. Trời ngả chiều, gió thổi thiu thiu qua khuôn mặt của cái My, lòng nó không còn rạo rực trước Tết nữa, chỉ là một khoảng lặng khó có thể diễn tả mà thôi. Nhìn mâm cơm đầy đủ của nhà đối diện, nó nhớ đến nụ cười của ông, nhớ những lúc ông âu yếm gấp đầy cả bát cho nó, nước mắt nó lại trào ra. Cõi lòng nó như đang đấu tranh, đau đớn xen lẫn dần vật.

Sau một chuyến đi, nó mất một người thân, mất một mâm cơm quây quần, mất một cái Tết hạnh phúc và như mất cả nửa cuộc đời.

- Hết -

